

In die wereld bestaan echter zeer veel geestelijke kontakten. Deze kontakten kunnen worden aanvoeld, maar ze kunnen nooit zonder meer worden gerealiseerd. Ze zijn niet kenbaar te maken in zuiver stoffelijke zin of alleen maar zeer onvolkomen.

U hebt vele voertuigen, daaronder zijn - om er een paar te noemen - het astrale, het levenslichaam en verschillende geestelijke voertuigen. Elk van die voertuigen leeft in zijn eigen wereld en heeft in zijn eigen wereld kontakten, relaties, verbindingen, verplichtingen. Deze werken wel door op hetgeen u in de stof bent. Vooral via het onderbewustzijn worden daar uw voorkeuren en vaak ook wat eenzijdige relaties bepaald. Het dringt echter weer niet door tot het bewustzijn en is als zodanig niet te zien als een verbreking van de eigen visie op alleen zijn.

Nu moeten we kijken naar wat wel mogelijk is in de wereld. Het is mogelijk, dat de mens geestelijke waarnemingen omzet in zeg maar bijvoorbeeld tastzinervaringen, geurervaringen, ja zelfs visuele waarnemingen of auditieve waarnemingen. Deze behoren dan niet tot het algemeen aanvaardbare scala van verschijnselen. Wanneer we er over spreken noemen we die dingen paranormaal. Elke mens heeft hier in meer of mindere mate mee te maken. Dat wil zeggen, dat u steeds meer kleine tekenen toch constateert, dat er iets of iemand anders is, niet stoffelijk waarneembaar, waarmee u toch verbonden bent, wat tijdelijk indruk op u maakt. De meest konkrete beleving ervan is in een toestand van die je droom kunt noemen ofschoon ze soms ook uit-treding genaamd kan worden of reële waarneming, dit naar gelang men een waardering heeft voor de wijze waarop dit innerlijk beseffen zich afspeelt.

Een mens kan zijn uittredingen niet waarmaken. Hij kan niet zeggen, dat hij uitgetreden is en het kan bewijzen. Hij kan wel, wanneer het gegevens zijn van zijn eigen wereld mede, zeggen: ik ben door die uittreding tot kennis gekomen, tot gegevens. Die gegevens zijn dan de controle voor hetgeen er niet constateerbaar gebeurd is. Wanneer ze op de juiste wijze meermalen voorkomen ontstaat hierdoor een waarschijnlijkheid.

Een mens heeft daarnaast een vreemde gevoeligheid voor zijn omgeving, de sfeer, de atmosfeer. Hierdoor wordt niet alleen zijn humeur beïnvloed - we zien zelfs invloed op de hartslag, respiratietempo - maar hij wordt er emotioneel toch ook sterk door beroerd. De oorzaak is niet verklaarbaar misschien, maar het gevolg is kenbaar. Stoffelijk kunnen wij konstateren, dat er vele zaken zijn die invloed op ons uitoefenen zonder dat we in staat zijn deze te definiëren of te omschrijven waar ze niet tot onze eigen wereld behoort. Wanneer dat zo ligt zullen we altijd eerst moeten uitgaan van onze eigen wereld. Misschien is dat pijnlijk, maar het is nu eenmaal zo. De mens leeft nu eenmaal waakbewust in die wereld van stoffelijke dimensies, stoffelijke verhoudingen, stoffelijke mogelijkheden.

Goed leven betekent voor de mens dus in de eerste plaats, dat hij materiëel zo juist mogelijk handelt. Maar zo juist mogelijk handelen kan weer niet door een ander bepaald worden.

Wat zo juist mogelijk handelen betekent, kan ik alleen zelf weten omdat elke handeling waarbij ikzelf zonder voorbehoud de juistheid aanvoel zonder daarbij een ander kenbaar te schaden, juist is, zelfs wanneer de hele wereld zegt, dat het verkeerd is. Het is natuurlijk moeilijk, want dan raken we in strijd met alle gezag, maar ik geloof niet, dat er een werkelijk gezag is buiten het Goddelijke. Het andere is zeer beperkt en aangematigd.

Het goede leven betekent dan wel, dat we met onze eigen stoffelijke waarden werken, maar we hebben vaak een tekort aan gegevens. Wanneer ik een tekort heb aan gegevens, dan kan ik dat aanvullen met gevoeligheden sensitiviteit, kwaliteit. Die zijn weliswaar niet erkend als zodanig en kunnen daardoor niet als volledig beslissend beschouwd worden, maar ze geven ons wel degelijk de mogelijkheid om ergens waar we in twijfel staan toch een beslissing te nemen. Ze maken het ons mogelijk om in onze situatie die stoffelijk bestaat voor onszelf een veranderde interpretatie te vinden waardoor niet alleen de situatie aanvaardbaar wordt, maar zelfs ook nuttig.

Dan vraag je je af of we alleen zijn. Neen, we zijn niet alleen, maar we denken ons alleen. De eenzaamheid, die we ervaren vloeit vaak voort uit de wijze waarop we eigenlijk ons eigen bestaan en de normen ervan interpreteren. Nu zitten we met de feiten. We kunnen die feiten eventueel aanvullen met deze onbewuste werkingen en emoties. Met deze flarden misschien van geestelijk waarnemen of geestelijk ervaren. Wanneer we daardoor in staat zijn tot een positieve interpretatie te komen is dat dan niet waardevol?

We hebben daarmee een eerste konklusie bereikt. Al hetgene wat aan innerlijke waarden en gaven in een mens leeft is niet zonder meer toepasselijk op zijn eigen wereld. In de eigen wereld zijn zoveel zaken waar je geen definitieve waardering of beslissing over kunt nemen, dat hier juist in het onbesliste voor ons de geestelijke waarden van het hoogste belang zijn. Wanneer u dat kunt onderschrijven, dan kunnen we als vanzelf verder gaan denken.

Alleen zijn wordt door velen geassocieerd met eenzaam-zijn, ofschoon een ex-vorstin eens heeft geschreven: "Eenzaam maar niet alleen", dat zal u bekend zijn.

Hier wordt dus een verschil gemaakt tussen eenzaam zijn en alleen zijn. Nu ga ik iets heel vreemds zeggen. Je kunt nooit alleen zijn, want alleen zijn is een omschrijving van een kosmische situatie voor het ik, maar je kunt wel eenzaam zijn, omdat eenzaam zijn een emotionele situatie is waardoor je voor de ervaring van de omgeving je kunt afsluiten.

Dan zijn we al weer een stap verder. We zijn dus nooit alleen, maar we zijn vaak eenzaam. Die eenzaamheid komt uit onszelve voort. Waarom? Misschien wel omdat we uitgaan van een reeks denkbeelden, die ons als het ware aangewaaid zijn. Wanneer je niet een achtergrond muziekje hebt, mensen hebt om mee te praten, niet iemand hebt met wie je ervaringen kunt delen, dan ben je alleen zegt men, dan ben je eenzaam, omdat men niet geleerd heeft, dat vele van die ervaringen wel degelijk bestaan, alleen op een ander niveau. Een typisch voorbeeld is een man-vrouw relatie. De man gaat dood. De vrouw zegt: "ik ben zo alleen", totdat ze nachten achter elkaar opeens de indruk krijgt, dat die man zoals vroeger, bij haar in bed ligt. Dat is natuurlijk onzin, er ligt niets. Maar daarmee is haar gevoel van verlatenheid verbroken. Toch is dat een emotionele kwestie. Je zou misschien kunnen zeggen, dat het hysterie is, suggestie of een geheugenfalen. Het feit blijft bestaan. Vanaf dat ogenblik voelde die vrouw zich niet meer zo verlaten. Ze had het gevoel, dat ze niet werkelijk alleen was. Door dat gevoel bekeek ze haar wereld opnieuw. Ze legde haar kontakten met die wereld op een andere manier, ze was ook niet eenzaam meer.

Het leven is niet maar alleen een kwestie van doen wat er voorgeschreven is. Integendeel, als je alles doet wat voorgeschreven is, leef je zeer waarschijnlijk verkeerd. Ik heb me tenminste laten vertellen, dat gezien de laatste ontdekkingen een mens niet mag roken, niet teveel fruit mag eten, niet te veel aardappelen mag eten, niet te veel brood mag eten, geen vlees te nemen en zich vooral moet schuwen produkten die op vergiftigde bodem zijn geteeld en zijn bespoten, te nemen. Als we dit alles bij elkaar nemen dan blijft voor u dus de zachte hongerdood over, eventueel gemilderd door hier en daar een lepeltje honing, mits gewonnen van onbespoten heide of bloemen.

Dat is kolder natuurlijk, maar als je het allemaal bij elkaar neemt wat ongezond is en je vermijdt het allemaal, dan wordt je niet ongezond, maar dan overlijdt je.

Daar moeten we ons niet mee bezighouden. We moeten ons hele leven en manier van bestaan niet baseren op al die zaken, die van buitenaf komen of met al die mooie deskundige verklaringen. Als je met een deskundige verklaring begint ben je helemaal weg omdat de meeste deskundigen het niet eens zijn met het oordeel van andere deskundigen en daardoor komen tot een verwarrend oordeel, dat door de menigte helaas als deskundigheid wordt verwerkt. Niet dat ik iets tegen deskundigen heb. Zolang ze zich beperken tot het bewijsbare en niet tot hun veronderstellingen vind ik het best. De meeste deskundigen veronderstellen meer dan ze bewijzen. Op grond hiervan matigen ze zich een gezag aan, dat ze niet bezitten en geven ze een aantal leringen uit, die onzin zijn wanneer ze ontleed worden op hun kernwaarde. O jé, dit is een aanval op de wetenschap, dat mag niet. Wetenschap is uiteindelijk de nieuwe godsdienst van deze tijd. U weet het, je mag nooit zeggen, dat God zich niet laat zien. Ook als hij er niet is, is hij er toch. Zo is het met het weten in de wetenschap, het is er misschien niet, maar het is wetenschap, dus is het er toch. Dat even terzijde.

Wanneer we proberen om goed te leven - daar gaat het hele onderwerp om, om juist te leven - moeten we in de eerste plaats begrijpen, dat onze innerlijke wereld voor ons net zo belangrijk is als onze uiterlijke wereld. Het enige verschil is, dat de uiterlijke wereld ook belangrijk is voor anderen, terwijl onze innerlijke wereld nooit geheel voor anderen open kan liggen op aarde en dientengevolge dus altijd op de achtergrond blijft. Onze kontakten worden bepaald door onze uiterlijke wereld en onze uiterlijke mogelijkheden, maar ons eigen wezen en de samenhang daarvan wordt bepaald door onze innerlijke wereld.

Krachtens die innerlijke wereld kunnen we niet alleen de rust vinden, die we vaak nodig hebben, omdat de spanningen van de buitenwereld uiteindelijk kunnen worden opgelost wanneer alle tegengesteld invloeden elkaar opheffen, maar we hebben bovendien nog een ander voordeel. We voelen nu plotseling, dat we met vele verschillende werelden verbonden zijn. Hoe we die werelden noemen, ach wat hindert dat en of we ze personifiëren of niet, dat maakt ook niets uit. Belangrijk is, dat er voor ons ergens in het onbekende bronnen van kracht zijn. Dingen waar we in vertrouwen, ook al kunnen we ze niet omschrijven of weten we niet wat we er mee kunnen doen. Dan pas hebben we de mogelijkheid om voortdurend over die veerkracht, dat inzicht, die energie te gaan beschikken die we nodig hebben om naar buiten toe zo goed mogelijk te functioneren. Gelijktijdig beschikken we over een voldoende mogelijkheid om al wat van buiten op ons af komt als het ware te filteren en te sorteren, zodat de geestelijk belangrijkste belevingen en waarden in ons worden vastgelegd, maar de gelijktijdig ons overspoelende onbelangrijke dingen eenvoudig wegvloeien. Dat betekent bewustwording en - zover we het naar buiten kunnen brengen - een toenemende mate van

wijsheid.

De mensen zeggen altijd, dat om goed te zijn je een ander goed moet doen. Ik vind dat een zeer betrekkelijk iets. Je wilt iemand helpen en daarom geef je hem het touw waar hij zich mee opknoopt. Heb je nu goed gedaan of kwaad? Goed doen tegenover een ander kan niet bestaan uit een eenvoudig beantwoorden aan de eisen van de ander zonder meer. Niet als je goed wilt leven. Als je juist wilt leven dan moet je beseffen, dat de indruk van de ander meer dan diens vraag of eis of misschien ook diens zwijgen, kenbaar maken wat de ander wezenlijk heeft. Had je in plaats van dat touw een paar vriendelijke woorden en een kop koffie gegeven dan was die man misschien laten nog een groot talent geworden of die vrouw had uiteindelijk bewezen, dat mannen ook niet alles zijn. Dit laatste in termen van de moderne tijd. Ik heb namelijk niets tegen het feminisme zolang het niet probeert te bewijzen, dat de vrouw in alle dingen beter is dan de man. Er zijn dingen waarbij de man beter is dan de vrouw. De interpretatie is natuurlijk geheel voor uzelf.

Wat ik probeer te zeggen is, dat wij in onszelf een onbestemde waarde hebben, we kunnen het nooit helemaal precisieren. Die bepaalt voor ons wat goed is en wat kwaad is. Wanneer we daaraan beantwoord hebben zo goed als we kunnen, houdt daarmee - en dat is het wonderlijke wat niemand zal willen geloven - onze aansprakelijkheid voor gebeuren buiten onze macht, buiten ons ontstaan, op. We kunnen niet aansprakelijk zijn voor hetgeen anderen zijn en doen. We kunnen ons wel degelijk verantwoordelijk voelen voor hetgeen wij voor een ander zijn.

Goed leven betekent, dat je weet tegenover elke mens met wie je in contact komt, je een bepaalde verantwoordelijkheid hebt, aansprakelijkheid, je hebt er een bepaald contact mee. Dit wordt niet bepaald door de eisen of normen van de buitenwereld, maar door datgene wat in mij leeft en door datgene wat ik in de ander erken. Dat is de enige maatstaf, die ik mag hanteren. Wanneer ik daaraan heb beantwoord, is al het verdere buiten mijn macht.

Goed te leven is ook begrijpen, dat je de last van de wereld niet kunt dragen. Je ziet mensen, of het nu Schmidt, Reagan, Van Agt is, rondlopen of ze de geboren atlas zijn. Ze willen de lasten van de wereld op hun schouders torsen. Als je ze dan per ongeluk in plaats van een kilo een kilo en 100 gram geeft zakken ze in elkaar als een plumpudding. Dat moeten wij niet doen. Wij moeten ons niet aanmatigen, dat wij de wereld kunnen dragen, dat we de aansprakelijkheid of de verantwoordelijkheid voor alle dingen kunnen dragen. Dat kunnen we niet. Onze aansprakelijkheid is gebaseerd op onze innerlijke band met het ander. Ons innerlijk erkennen van het andere. Juist daardoor zijn wij niet alleen. Op het ogenblik, dat wij beantwoorden aan onze juiste innerlijke waarden en krachten zijn we niet alleen maar verbonden met de werelden van de geest. Dan zijn we verbonden met de kern, met de ziel. Nu weet ik wel, dat er mensen zijn, die zeggen: ach, die gelooft nog dat hij een ziel heeft, wat zielig. Natuurlijk, je kunt het niet omschrijven, maar je hebt toch ergens een leven. Hoe dat precies tot stand komt, weet je nog niet. Als je alle chemische en biologische werkingen bij elkaar pakt dan zit je nog ergens en moet je zeggen, dat het wel kosmische straling is of dat het een invloed van aardmagnetisme is, elektriciteit of wat anders.

Ergens komt er een ogenblik, dat je zegt, dat er iets meer is. Dat iets meer, noem dat voor mijn part energie, kernenergie, die nodig is en dan geen kernbommenenergie. Als u denkt: wat kunnen mij die kernbommen bommen, dan klappen binnenkort de bommen en heeft u de kern van het leven bereikt en de waarheid dat u voortleeft en hebben wij weer overmatig veel te doen. Dus realiseert u zich het goed. Het gaat u verder niets aan hoe die ziel precies in elkaar zit.

U kunt het zich niet eens voorstellen. Er is echter iets. Op dat iets kunt u zich beroepen. Nu is dat iets verbonden met iets anders. Waarom, hoe, dat weet je niet, maar soms heb je opeens die toevloed, hetzij van vrede, hetzij van energie. Ineens dat gevoel van: zó moet het. Het komt ergens vandaan. Je kunt dan zeggen, dat het God is. We moeten erg voorzichtig zijn wanneer we over God spreken, want u weet, dat er zoveel mensen op aarde zijn, die weten wat de wil Gods is, naar hun eigen zeggen en die God laten zeggen wat ze zelf willen, dat we daar wel heel erg mee uit moeten kijken.

Noem het God, noem het de Oneindige, noem het de grote Bouwmeester, de eerste Oorzaak, geef het maar een naam. Die kracht is bij ons. Die kracht leeft in alle andere dingen. Waarom? Ja, dat weten we niet. Hoe? Dat weten we ook niet. Ze is er. Op het ogenblik, dat ik mij één kan voelen met die kracht, hoe dan ook, langs welke methode doet er niet toe. Langs welk geloof dan ook, het hindert niet. Dan heb ik hiermede plotseling verkregen een verbreking van elk gevoel van eenzaamheid, maar ik heb ook het begrip "alleen zijn", dat mij soms beheerste, verbrijzeld. Het is er niet meer. Zolang er een kracht is, die in mij leeft, die met mij leeft, die rond mij aanwezig is, kan ik niet alleen zijn. Als ik niet alleen ben en deze kracht is het die mij voortdurend op de één of andere manier door golven van energie, door rust of wat anders, beïnvloedt, dan ben ik ook niet helemaal alleen in de zin van het woord, dat ik het maar alleen moet opknappen.

Je kunt zeggen, dat je zoveel beleefd hebt, maar als je het allemaal achter elkaar zet, alles wat er gebeurd is, elke ontwikkeling en je bent zo tegen het einde van je leven, moet je eens kijken hoe rechtlijnig het eigenlijk allemaal nog was. Het is geen zwerven van het naar haar. Het één voert onvermijdelijk naar het andere. Zo gaat het steeds verder. Zeker, je hebt de keuze gehad. Je had het anders kunnen doen, dan was de ontwikkeling ook rechtlijnig geweest, maar het eindresultaat was anders.

Die lijn, die er in zit betekent, dat het niet maar alleen toeval is. Die betekent, dat er in ons ook een soort leiding, of moet ik zeggen een kosmische konditionering bestaat waaraan we beantwoorden, dan zijn we ook niet alleen. Wanneer dat er is, wanneer die kracht er is, wat moet ik dan verder nog doen, buiten mijzelf te zijn zo goed ik kan. Op het ogenblik, dat ik zeg, dat die kracht het maar moet doen, gebeurt er niets. Dat wil zeggen, er gebeurt wel iets, maar ik heb er geen deel aan. De juiste manier van leven betekent juist, dat je er deel aan hebt.

U kent allemaal dat maçonnieke verhaal, nietwaar. Een groot architect bouwt de tempel. Wij zijn de stenen van de tempel. We moeten zorgen, dat we een welbehouden steen zijn. Je moet je dan wel afvragen waarom er dan zoveel onbehouden maçons rondlopen!

Dat is allemaal heel aardig, maar wordt die tempel gebouwd of bestaat die tempel? Die tempel bestaat. Maar dan ben ik al een steen in die tempel. Dan is het geen kwestie, dat ik die steen bewerk omdat ze dan pas in die tempel een plaats kan vinden. Dan ben ik bezig mij eigen bewustzijn te bewerken opdat ik eindelijk kan aanvaarden wat ik ben binnen dat geheel.

Als je het zo bekijkt, dan wordt leven voor een groot gedeelte eigenlijk alleen maar een kwestie van bewustwording, maar ook - en dat is heel erg belangrijk - van verbondenheid. Op het ogenblik, dat ik zeg, dat ik er alleen voor sta, dan ontken ik de kracht die in mij is. Dan verwerp ik de invloeden waardoor ik juist mijzelf kan zijn. Daarom mag ik dat niet doen. Wanneer ik zeg, dat ik eenzaam ben, dan moet ik mij realiseren, dat die eenzaamheid niet alleen uit die wereld voortvloeit die buiten mij is, maar dat ze uit mij voortvloeit. Er is altijd een contact te krijgen. Zolang een gevangene, die vijftien jaar ergens in

een kerker zit nog kontakt met de werkelijkheid kan krijgen alleen door een spin te verwennen waar hij vliegen voor vangt en daardoor zijn gevoel van eenzaamheid weet te doorbreken, dan is er voor u nog hoop. Met u is het nog niet zo erg. Ik geloof niet, dat u spinnen met vliegen hoeft te voeden om te kunnen zeggen, dat u niet alleen bent of dat u niet eenzaam meer bent. Het is gewoon een kwestie van leven, van kijken, van uit die wereld opvangen wat voor jou belangrijk is, maar vooral in jezelf beseffen wat je werkelijk doet.

We komen dan als vanzelf weer tot een paar konklusies. Ik stel: de mens is nooit werkelijk alleen. Hij kan echter door te stellen, dat hij dit is, zijn besef vooral waartoe hij behoort, zodanig verminken, dat hij eenzaam wordt.

Ten tweede: eenzaamheid ontstaat niet door het alleen zijn, ook in geestelijke zin, ze ontstaat door de mentaliteit, de wijze van denken, voelen en leven waarmee je je als het ware afschermt voor de werkelijkheid om je heen.

Ten derde: daar wij op grond van hetgeen buiten ons is niet zonder meer dit begrip van eenzaamheid kunnen verdrijven, dit gevoel van alleen-zijn teniet kunnen doen, moeten wij grijpen naar de kracht, die in onszelf is.

Ten vierde: of ik deze kracht benoem of niet, wanneer ik probeer te gaan tot de kern van mijn wezen, gewoon alleen maar probeer daar kracht te vinden en ik sluit elk besef van de wereld zo goed mogelijk buiten, dan zal ik die kracht ervaren; van binnenuit kan voor mij die kracht werken en zelfs uitstralen naar buiten toe op een zodanig wijze, dat alle gevoelens van eenzaamheid, van verlatenheid, alleen-zijn verdwijnen. Daarvoor in de plaats komt het besef van de enorme betekenis, die je hebt in het geheel. Het besef van deze betekenis alleen is dan vaak ook voor de meer rationele mens al een voldoende vergoeding voor hetgeen hij moet zijn.

Dat zijn een paar stellingen. Ik wil het niet al te lang maken en ik ga nu afronden.

We weten allemaal, dat er heel wat krachten zijn. We weten niet waarom. Laten we een typisch voorbeeld nemen. Je kunt op een gegeven ogenblik gewoon kracht uitstralen, dat heb ik wel eens meer gedaan. Wanneer je die kracht uitstraalt, dan kunt u niet zeggen, dat die kracht voor u kenbaar is. Er zijn er wel, die kippevel krijgen. De haren gaan overeind staan. Ze krijgen een vreemd suizelig gevoel of iets anders. Lichamelijke tekenen. Die tekenen duiden aan, dat er iets gebeurt. U kunt zeggen, dat het suggestie is. Natuurlijk kan suggestie een rol spelen, maar doet dit het verschijnsel als zodanig teniet? Let wel, de oorzaak van deze reactie is niet omschrijfbaar, tenzij ik zo algemeen te werk ga, dat alles er op past. Wanneer ik bijvoorbeeld tegen u zeg, dat ik nu kracht uitstraal en u licht geef - we doen het niet te zwaar, gewoon een klein beetje - dan is het de vraag hoe u zich daar tegenover op stelt. Zegt u, dat u het niet ziet of niet voelt, dan is de kans groot dat u er maar heel weinig van oppakt. Zegt u gewoon, dat wanneer het er is u het wilt ervaren - u hoeft niet eens te zeggen, dat het er is - wilt u het ervaren, dan moet hetgeen ik uitstraal voor u kenbaar worden. Waarmee weet u dan dat het gebeurt? Niet met uw verstand, dat zegt dat het onzin is. Niet met uw emoties zonder meer. Toch is er iets. Het moet iets zijn met uw innerlijk. Uw innerlijke wezen. Wat kan ik u dan geven wat er niet in u bestaat? Ik kan u niets geven wat er niet in u leeft. Met andere woorden door zo uit te stralen, beweer ik en dat is de grootste gemene deler, niets

anders dan heel eenvoudig in uzelf iets wakker te maken. Iets in u, dat ook in mij bestaat, maar dat ook hier rond u bestaat. Omdat u zich daarvan niet bewust bent is mijn instralen hier misschien ergens nuttig voor u. Maar als u het innerlijk weet, waarom zorg ik er dan voor. Dan doet u het zelf. Niemand kan u iets geven, dat niet in u leeft. Wat in u leeft bestaat in de gehele kosmos in vele verschillende verschijningsvormen, maar met dezelfde essentiële kracht en achtergrond.

Besef dit en je bent niet meer alleen. Je wordt gevoed door de hele kosmos om je heen.

Besef dit en je weet, dat wat je ook bent, wat je ook doet en waar je ook gaat er iets is wat je hulp geeft. Dan is er geen eeuwige verdoemenis meer, alleen de verwerping van jezelf of een deel ervan. Wanneer je die overwint door het lichte in je, het juiste in je, die kern in je te laten werken, ben je niet bang meer. Wie niet meer vreest is onaantastbaar voor alles wat niet in hem woont. Ze eenvoudig is het.

Er zijn mensen, die bang zijn voor de duivel. Als u weet hoeveel dominees hun hele leven gebeden hebben om tijdens hun sterven eindelijk gvd te zeggen, wat ze tijdens hun leven veel meer hadden moeten zeggen tegen sommige ouderlingen om daardoor te kunnen zeggen: halluluja wanneer te sterven, dan zoudt u misschien weten wat ik bedoel. Dat is heus geen snier op dominees, die mensen bedoelen het goed, maar ze kijken teveel naar woorden en konstrukties, maar te weinig naar innerlijke waarden. Daar krijg je dan de weerslag van. Wanneer je die dingen allemaal gaat begrijpen, dan is de konklusie toch zo duidelijk, dat ik ze niet nogmaals hoef te herhalen: je bent nooit alleen, je zult nooit werkelijk eenzaam zijn, wanneer je je maar beroept op die kracht in jezelf en die kracht door jezelf laat werken in de wereld. Wanneer je leeft moet je waar zijn ten aanzien van hetgeen er in je leeft. Op het ogenblik, dat je dat kunt waarmaken schep je je een harmonie waardoor je je steeds bewuster zult worden, waardoor je in jezelf steeds weer nieuwe en grote krachtreserves zult kunnen ontdekken en last but not least zul je het gevoel hebben, dat niets voor niets is geweest. Dat alles zinvol was, dat alles gevoerd heeft tot een nieuw bewustzijn, een nieuwe mogelijkheid tot beleving en misschien een grotere benadering van hetgeen je werkelijk bent.

Daarmee is mijn inleiding ten einde. Als u kommentaar hebt hoor ik het graag.

- + Vraag over psychiatrische patiënten. Tegen deze mensen kun je dit verhaal niet afsteken. Het zijn wel de eenzaamste mensen.
- Ik ben het direkt met u eens. Ik heb dit verhaal hier afgestoken omdat ik er van overtuigd ben dat u geen psychiatrische patiënten bent en hetgeen ik gezegd heb, waar is. U komt nu plotseling met een abnormale toestand. Een psychiatrisch patiënt kan lichamelijk onevenwichtig zijn, ziek zijn. In deze gevallen kan het in die mens een leven zijn, dat goed is. Dan kun je vaak met gedachtenprojectie meer bereiken dan met de gangbare behandeling of zoals men zelfs in bepaalde kringen zegt: sympathie, ook wanneer ze niet specifiek tot uitdrukking komt kan een genezende invloed hebben. We kunnen ook patiënten hebben, die geestelijk in de war zijn en daarmee bedoel ik vooral de voorstelling van wat zij zijn en wat hun wereld is zodanig afwijkt van al datgene wat ze ervaren dat er een voortdurende strijd is tussen hun innerlijke wereld en hun uiterlijke wereld. Let op, dit zijn voorstellingswerelden. Wanneer wij kijken hoe die voorstellingswerelden tot stand zijn gekomen, dan zal elke psychiater onmiddellijk zeggen: ja, nu moeten we kijken naar trauma's die zijn ontstaan, jeugdtrauma's, prenatale trauma's kunnen er zelfs bij zijn, we moeten kijken naar de

gebeurtenissen waardoor die spanningen zijn ontstaan.

Nu komen we elke keer weer tot de konklusie, dat deze ontstaan doordat de mens de werkelijkheid niet wil aanvaarden en een beeld in de plaats daarvan stelt. Door dat beeld in hemzelf en die konfrontatie komt hij tot een gedrag, dat onaanvaardbaar is. Wanneer dat het geval is, hebben we dan te maken met de kernkracht? Of hebben we te maken met gedachtenbeelden en zo ja, hoe zijn die gedachtenbeelden tot stand gekomen. Dan blijkt, dat deze denkbeelden en deze ik-voorstelling voor een deel de ontkenning zijn van hetgeen ze waren en hebben gedaan, maar voor een deel wel degelijk berusten op de eisen, die de omgeving, de gemeenschap aan hen heeft gesteld, zodat het grootste probleem wat ze hebben is, dat zij zichzelf niet kunnen zijn. Wanneer we dat ontdekken kunnen we ongetwijfeld met die mensen gaan praten over duizend- en één dingen, maar er is maar één ding waar ze werkelijk in geïnteresseerd zijn en dat is hun eigen ik en dan niet het ik zoals het is, maar de voorstelling van het ik zoals ze die ten koste van alles proberen te handhaven. Wanneer dit het geval is, moeten wij via deze voorstelling een contact leggen door ze te aanvaarden op hun eigen waarden en normen en gelijktijdig van ons uit met een zo groot mogelijke intensiteit werkelijkheid naar hen toe te brengen. Het resultaat zal zijn, dat ze ongeacht hetgeen gesproken en vastgelegd kan worden op een gegeven ogenblik enorm opstandig worden. Het is net of je de kern van een of ander onbewust trauma benaderd, een verdrongen iets. Het blijkt ook, dat dit contact te handhaven is op afstand. Dientengevolge kunnen we dan een beroep doen op de kracht die in ons woont en die gelijktijdig ook de kern is van de patiënt. Dit heeft niets meer te maken met platspuiten, met allerlei vergoelijkende benaderingen en behandelingen, het heeft eenvoudig te maken met het contact, dat gelegd moet worden waardoor ik de ander eerst op zijn eigen waarde accepteer, waarna ik de kern van mijn eigen wezen naar die ander toe projekteer. U zult zeggen, dat dit heel iets anders is, maar dat is niet zo. Het enige verschil is, dat hetgeen ik gezegd heb voor deze persoon zo al begrijpelijk niet benaderbaar is, omdat hij zich te sterk heeft geïsoleerd op bepaalde punten om die kosmos als werkelijkheid te kunnen beleven of te kunnen aanvaarden. Terecht zegt u dus, dat je dit verhaal niet tegen een psychiatrisch patiënt kunt houden.

+ Komen op hetzelfde terrein terecht bij bijvoorbeeld politieke groeperingen.

- Dan komen we weer op hetzelfde terrein terecht. Een vriend van mij, die overigens dingen zegt, die door menig politikus niet erg op prijs gesteld zullen worden, heeft bijvoorbeeld gezegd, dat de strijd die op het ogenblik wordt gevoerd in Nederland, wordt in feite gevoerd tussen een man, die meent werkeloosheid te bestrijden door besparingen à la Mrs. Thatcher, die het al tot + 3 miljoen heeft gebracht, terwijl de ander van plan is om de werkeloosheid te bestrijden door veel meer banen in de dienstverlenende sektor te scheppen waardoor de lasten voor degenen die produktief zijn dermate groot worden, dat alles in elkaar zakt.

De dogmatici, zei hij er achteraan, zijn niet in staat zich aan te passen aan de feiten. Daardoor zijn ze destructief ongeacht hun goede bedoelingen. Dat heb je in politiek, maar in geloof ook. Een vriend van ons zei: wanneer er een pauze zou komen in het aantal pausen zou dit misschien kunnen voeren tot het ontstaan van een werkelijk geïnspireerde paus. Ik geef maar enkele citaten. We zijn het dus wel met u eens, maar waar hebben we mee te maken op het ogenblik? We hebben te maken met deze kring. We hebben te maken met dit onderwerp. We hebben te maken met de benadering die voor deze kring de meest juiste is, gezien het gegeven onderwerp, gezien de intentie die we hebben. Dan nemen we aan, dat - tenminste voor 90% - voor allen in meerdere of mindere mate hetgeen wij gezegd hebben niet slechts saillant is, maar ook deels kan worden omgezet in werkelijkheid.

Wanneer die omzetting nog zo gering is ontstaat hierdoor een betere bewustwording en dat kan dan voeren tot het betere leven, dat u als basis voor de cursus heeft gekozen.

Ik hoop, dat ik mij voldoende verklaard heb in dit geval.

- + Vraag over het alleen-zijn. Het gevoel van alleen-zijn zou aansporing zijn om te proberen het alleen-zijn op te heffen, waardoor je het werkelijke doel zal benaderen.
- Dat is onder bepaalde omstandigheden mogelijk, maar niet voor iedereen. Met andere woorden wanneer wij het alleen-zijn willen opheffen en we doen dit alleen door uiterlijkheden, dan komt er een ogenblik, dat we ons door die uiterlijkheden verwachtingen scheppen, die nooit waar kunnen zijn. Het is dan het konflikt, dat weer ontstaat tussen het uiterlijk en de verwachting waardoor het gevoel van eenzaamheid groter wordt. Ik heb, zoals u weet, een scheiding gemaakt tussen alleen-zijn en eenzaam-zijn. Dat heb ik niet zo maar gedaan, maar ik heb dat heel duidelijk gedaan omdat het alleen-zijn alleen juist kan worden gebruikt als een stoffelijke toestand, dus het niet feitelijk aanwezig zijn van andere personen, terwijl eenzaamheid betekent een gebrek aan contact met andere personen en dit gebrek aan contact is ook wanneer het soms lichamelijk en stoffelijk kenbaar is, in zichzelf toch eerst een kwestie van mentaliteit. Anders gezegd van denk- en gevoelswereld. Deze nu is datgene wat de mens meestal beter beheerst dan zijn eigen lichamelijkheid.
- + Ik bedoelde dit niet. Ik bedoelde, dat je in feite niet alleen bent, dat je je dit alleen maar verbeeldt. Voert je tot de weg wat je niet bent.
- Dat heb ik in andere woorden precies zo gezegd. U heeft zich kennelijk gestoten tussen mijn verschil tussen alleen en eenzaam, het innerlijke in feite. Eenzaamheid is in de eerste plaats altijd een innerlijke ervaring. Alleen-zijn is in de eerste plaats een uiterlijke situatie. Wanneer u dan in het voorgaande antwoord, zover het u betreft voor eenzaamheid alleen wilt substitueren dan zijn we het met elkaar eens.
- + Vraag over gevoelswaarde.
- Als je gevoelswaarde wilt definiëren kun je zeggen, dat een gevoelswaarde een niet-rationele voorstelling of innerlijke ervaring welke verknoopt wordt aan uiterlijke omstandigheden zonder daarvan volledig afhankelijk te zijn.

Verdere vragen zou ik naar de vragenrubriek willen verwijzen.

Dank voor uw aandacht. Ik hoop, dat er voor u ook enkele dingen bij waar u gewoon zelf over na wilt denken. Mag ik dan tenslotte opmerken, dat datgene wat ik zeg voor u veel minder belangrijk is dan hetgeen u innerlijk konkludeert en voor uzelf als doorvoerbaar beschouwt. Zoek dus naar die dingen waar u mee kunt werken, dan kunt u iets bereiken. Wanneer u alleen luistert naar hetgeen ik zeg, komt u niets verder. Dat is niet de bedoeling.

Goedenavond.

MEDITATIE OVER KARMA

Het noodlot in het verleden door mijzelf geschikt
nu als een last langs eigen weg gedragen
om zonder klagen voort te gaan
en zo mijzelve te ontslaan van schulden
eens veroorzaakt,
te leven in een vrede die groter wordt
en naar mijn wezen wijzer wordt.
Zo zegt men wel, maar zal het gebeuren
ook werkelijk in zichzelf herhalen
zal ik elke schuld betalen
op aarde ooit eens aangegaan?
of zal mijn wezen met zijn vrezen
en zijn begeerten zelve
een weg inslaan waardoor ik voor mijzelf
tot wat ik was tot wat ik heb geleerd
een weg kiest, die mij voert dicht tot de kracht
door mij vereerd
of weg voert naar een duisternis van angst
en vrees en waan.

Wie de werkelijkheid verstaat weet
wat ik ben en wat ik leef
is al wat ooit bewustzijn in mij heeft geschreven
ik ben totaal en niet alleen een stukje
menselijk leven aan noodlot van het verleden gebonden.
Ik boet niet oude zonden
ik ben door wat ik was
wat ik nu ben en wat ik nu begeer
of vrees
en wat ik in mijzelf erken
gebeurt omdat ik ben geworden
door het verleden wat ik ben.

Zo vrees uw karma niet
klaag niet over de slagen van het verleden
en droom niet van een toekomst waarin je eens
weer verstelijk de aarde zult betreden
van alle last ontdaan.

Leer slechts uzelf te kennen
uzelve te verstaan
en weet, dat wat je bent,
bepaalde wegen die je gaat
tetdat uw eigen weten
beseffen en uw wil
uw zijn van banden weer ontslaat
eens doer uzelf gesmeed,
dan wordt het uw bewustzijn
dat nu nog karma heet.